

Yedi Güzel

Hikaye

Beş Saniye

Cam Şişedeki Not

Tanrı'nın Hediyeleri

Yetim

Yemin

Çöpteki Altın

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	3
Beş Saniye.....	4
Cam Şişedeki Not.....	6
Tanrı'nın Hediyeleri.....	7
Yetim.....	9
Yemin.....	11
Çöpteki Altın.....	14

ÖN SÖZ

Sevgili Hikâyeseverler,

Duygu ve düşünceler ancak yazıldıkları zaman unutulmazlar.

“Çok güzel şeyler düşünüyorum, onları hemen yazsam belki çok güzel yazılar ortaya çıkacak ama yazmıyorum. Sonra da aynı duyguyu hissedemiyorum. O düşünceleri o günkü gibi hatırlayamıyorum. O güzel sözler uçup gidiyor...” şeklinde sözler hep duyarız. İşte bu yüzden yazmak çok önemlidir.

Başlangıçta bizi belki biraz zorlayabilir yazmak ama vazgeçmemek gerekir. Kendimizi geliştirmek için okumak ne kadar gerekliyse yazmak da bir o kadar gereklidir.

Yazmak için bir kağıt bir kalem bir de biraz zaman ayırmak yeterlidir. İster şiir ister deneme, hikâye ne olursa yazın; yazmak size iyi gelecektir. Hiç olmadı günlük tutun ya da anılarınızı yazın.

Bize düşen görev yazarlar yetiştirmek için onları cesaretlendirmektir. Önceden okul dergileri genç yazarlar için ilk adım görevi yapıyordu. Bugün ise okulların web sayfaları ve e-dergiler bu görevi yerine getiriyor.

Bu sayfalarda yer alan yazılarımızı keyifle okumanız dileğimle.

Fatma VURAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

BEŞ SANİYE

Serin bir sonbahar pazarı. Gri gökyüzü ve hafifçe çiseleyen yağmur. Öyle sıcak, güneşli yaz günleri değil de böyle havalar daha mutlu ediyordu onu. Hemen dibinde oturduğu pencereyi araladı. Soğuk esinti yanaklarını okşarken ıslak çimenlerin kokusu hiç olmadığı kadar taze hissettirdi. Dersten uzaklaştığını fark eden öğretmeni onun sırasına doğru bir adım attı ve ses tonunu biraz yükseltti. Tam da şu an evinde en sevdiği kitabı ve kahvesiyle, sıcacık pijamalarıyla penceresinin önünde oturuyor olmayı hayal ediyordu. Öğretmenin yükselen sesiyle irkildi ve ona içten içe kızdı. Ne var ki beş dakikacık dalıp gitmesine izin verseydi? Üstelik Pazar sabahları niye okula gelmek zorundaydı ki? Derse dönüp odaklanıyormuş gibi davrandı ama hayal bulutlarının üzerinden ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Kalemını alıp düşüncelerinin yoğunluğuyla birlikte sayfanın üst köşesine rastgele karalamalar yapmaya koyuldu.

Sonunda çıkış zili çaldığında köşeye başladığı ufak karalama -bu bir karahindibaydı- büyümüş, çoğalmış ve sayfanın ortasına doğru yayılan bir karahindiba topluluğuna dönüşmüştü. Kitaplarını aceleyle topladı. Sınıfın toz kokan kasvetli havasından kurtulmak için can atıyordu. Çantasını sol omzuna attı ve büyük adımlarla önce koridora, sonra dışarı çıktı. Çıkmasıyla birlikte esen rüzgar onu hayli üşüttü. *Aralık pencerenin önünde otururken böyle soğuk değildi ama* diye geçirdi içinden. “Olsun.” diye mırıldandı sonra.

Su birikintilerinin üzerinden yürürken nefeslerini derince alıp veriyordu. Sonbaharın kokusunu öyle çok seviyordu ki bu kokuyu bir kavanoza hapsetmeyi, istediği zaman açıp doya doya içine çekmeyi hayal ediyor, hatta odasını tamamen bu kokuyla doldurmayı düşlüyordu.

Evine giden yolda ilerlerken döneceği ilk sokağa varmıştı. Ama sokağın başına gelmesiyle donup kalması bir oldu. İleride beş köpek duruyordu. Kimi oturuyor, kimi hafif bir tempoyla bir kaldırımdan ötekine koşturuyordu. Zararsızdılar muhtemelen ama o biraz korkardı köpeklerden. Yani bir köpek topluluğunun içinden yürümek büyük cesaret isterdi onun için. Her zaman tercih etmediği bir diğer yolu kullanmaya karar verdi. En son geçen sene gitmişti oradan. Biraz daha uzayacaktı yolu ama sonuçta hava tam da sevdiği kıvamdaydı.

Bu sokaktan ayrıldı ve birkaç dakika boyunca düz ilerledi. Daha önce de birkaç defa kullandığı bu öteki yolun ilk ayırımına varmıştı bile. Şimdi sağa sapacaktı ve... Ama önce kaldırımın kenarındaki bunca betonla mücadele edip çıkmayı başarmış olan bir karahindiba dikkatini çekti. Çömeldi ve parmaklarıyla hafifçe dokunarak onu selamladı. Bu esnada tüylerinden bir tutam kopup serin rüzgârda sağa, yani birazdan onun döneceği tarafa doğru süzüldü. Ayağa kalktı. *Daha fazla oyalanmamalıyım, annem merak eder,* diye geçirdi içinden.

Bu sokak biraz karanlıktı. Birkaç adım ilerleyince az önce alçak bir taş duvar yüzünden görmediği büyükçe karahindiba tarlasıyla karşılaştı. Tarla birazdan üstünden geçeceği tahta köprüünün altında epey geniş bir alanı kaplıyordu. İşin tuhaf yanı bu tarla büsbütün bataklığa dönüşmüş zeminin üzerindeydi. Bataklıkta bitki yetişir miydi ki? “Tuhaf.” diye mırıldandı. Başını kaldırıp köprüye bir göz attığı an içi ürperdi. En son geçen sene kullandığı bu yüksekçe köprü epey yıpranmış, hatta çürümüş görünüyordu. Diğer tarafındaki üç katlı apartmanın bir tarafı neredeyse yıkılmıştı ve artık kullanılmıyordu. Kırık camlarından her an kara bir silüet görünecekmış hissine kapıldı. Başını sağa sola salladı, “Aptallaşma.” Dedi kendi kendine. Her an yıkılacakmış gibi görünen köprüden geçme fikri pek sağlıklı durmuyordu. Baktıkça büyük bir huzursuzluk bulutu içinde boğuluyordu sanki. Bu bulut onu geri dönmeye zorladı. Tam dönecekti ki elinde hissettiği yumuşaklıkla bakışlarını aşağı indirdi. Bir karahindiba tutuyordu ve az önce kopan bir tutam tüyü eline dokunup süzülmişti İyi de, hiç karahindiba koparmamıştı ki. Nasıl gelmişti bu eline? Karahindibayı yere attı. Arkasını döndüğünde kedisi Luna orada oturuyordu. Ona beklenti dolu bakışlar

atıyor, bir yandan da kuyruğunu bir sağa bir sola sallıyordu. Şaşkınlıkla “Nasıl...” diyebilirdi sadece. Ne işi vardı burada? Uzanıp onu kucağına aldı. İlk adımını atmıştı ki karşılarında beş tane köpek duruyordu. Hayır, bunlar az önceki köpekler değildi. Çok daha büyük ve ürkütücüydüler. Öfkeyle dişlerini göstererek hırılıyordu. Geriye doğru yavaşça beş adım attı. Sokağın diğer ucundan çıkardı nasıl olsa. Kalp atışları öyle hızlıydı ki onları duyabiliyordu, hatta bu gümler tüm vücudunu sarsıyor, ufak bir deprem etkisi yaratıyordu. Geriye döndü. Birkaç adım koşmuştu ki yeni bir hayal kırıklığıyla yüz yüze geldi. Bu binaya dik yönde dikilmiş başka bir bina yüzünden çıkabileceği hiçbir aralık yoktu. Tamamen bitişiktiler. Luna kucağında tedirgince miyavlayıp tıslayınca arkasına döndü. Köpekler sokağın başından harekete geçmişti. Köprü son çareydi.

Beş saniyesi vardı.

İleri atıldı. Köprüye giden bataklığı bata çıka geçti .

Dört saniyesi kalmıştı.

Sol ayağı köprü merdiveninin ilk basamağına bastı.

Üç saniye.

Köpeklerin hırlaması uğuldayan rüzgarla birlikte kulaklarını dolduruyordu.

İki.

Artık tepedeydi. Sağ kolunda sıkıca tuttuğu Luna tırnaklarını omzuna geçirmiş, küçük kulaklarını geriye doğru yatırmıştı. Çürük tahta çıtırdadı.

Bir.

Çok büyük bir kuvvetle sarsıldı. Attığı son adımla bir tahta boydan boya çatladı. Müthiş bir gürültü koptu. Şimdi rüzgâr çok daha hızlı, çok daha soğuk esiyordu. Havlayan beş köpek. Kırık pencereleri yalayarak geçen rüzgâr. Luna'nın kulak tırmalayan çığlığı. Yağmurun şıp şıp dokunduğu bataklık. Karahindibalar ve saniyenin üçte biri kadar süren karanlık. Karahindibaların oluşturduğu yumuşak zeminle... Hayır, hayır. Yatağının yumuşaklığı ile buluşmuştu. Her şey o kadar hızlı ve anlamsız gelişmişti ki hayretle ay ışığını bol bol alan odasına hızlı hızlı göz gezdirdi. Ter ve gözyaşı içerisinde, kontrol edemediği nefesleriyle yatağından doğruldu. Kedisi de yattığı yer yatağından başını kaldırmış, soru soran gözlerle ona bakıyordu.

Hepsi bir rüyaydı. Hızla nefes alıp verirken en karmaşık duygular içerisindeydi. Bir yandan da bu karmaşık olayların gerçek olmayışına rahatlıyordu. Saate bakmak için komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. Aynı zamanda eli pamuksu bir şeye temas etti. Dikkatle baktığında telefonunun yanında uzanan koparılmış beş karahindiba gördü.

Aleyna KÜLEKÇİ

11-F 172

CAM ŞİŞEDEKİ NOT

Uyandım. Bugün benim doğum günümdü. Beni heyecanlandıran tek şey her yıl doğum günümde gelen o kutuydu. Kimden geldiğini bilmediğim ama hep umut ettiğim kişinin göndermesini istediğim o kutu.

Yataktan hâlâ çıkmamıştım. Pencereden dışarı baktığımda havanın kapalı olduğunu gördüm. En sevdiğim. Sanırım doğum günümüne özel. Aslında herkes güneşli havaları sever fakat ben o bulutların griliğine aşığım. İç içe geçmiş şekillerde güneşi arkasında saklıyor, güneşin verdiği o aydınlığı tamamen kapatıyordu.

Aşağı indiğimde annem kahvaltıyı hazırlamıştı ve elinde bir pasta tutuyordu. Bana “Doğum günün kutlu olsun minik kızım!” dedi. Mumu üfleyip bir dilek tuttum. Sonra birbirimize sarılıp kahvaltıya oturduk. O “ Bu arada üzgünüm canım, kargoda sıkıntı olduğu için hediyen ancak bir iki güne gelebilir” dedi. Ben de “ Öyle şeyleri sorun etmediğimi biliyorsun. Bu arada aklıma gelmişken bugün kutu geldi mi? “ diye heyecanımı gizlemeye çalışarak sordum:

“Gelmedi. Belki bu yıl gelmez. “ dedi. Hep bu kutu söz konusu olduğunda böyle yapıyordu ve sonuç kavga ile bitiyordu. Tam konuşacaktım ki kapı çaldı. Heyecanla kalkıp kapıya koştum. Kapıyı açtığımda karşımda elinde pasta Simay ve Elif’i gördüm. Kutuyu göremememin verdiği hüznü gizlemeye çalışarak “ Hoş geldiniz.” dedim ve onları karşıladım. Tekrardan bir üfleme merasiminden sonra pastayı kesip kahve hazırlayarak odama geçtik. Kızlarla sohbet edip film izlerken zamanın nasıl akıp gittiğinin farkına varamamıştım. Artık kargonun kutuyu getirmesi imkansızdı. Çünkü mesai saati bitmişti. Acaba gerçekten gelmeyecek miydi? Zaten doğum günü sevmezdim. Bir tek bu kutu bana heyecan veriyordu ve bir daha gelmeme olasılığı bile beni mahvediyordu. Çünkü annem ne kadar inkâr etse de ben o kutuyu babamın gönderdiğini hissediyordum. Hep öyle umut ediyor ve kendimi öyle avutuyordum. Eski kutuları incelemeye başladım. Bu zamana kadar gelen 16 kutu, 16 not,16 ayrı hediye. Okuduğum her not bana gerçekten bir yaş katıyordu. Notları şişelerin içerisinden çıkararak tekrar tekrar okudum. Hayattan almam gereken dersleri bana özetlemiş gibiydiler sanki. Bunları düşünerek kutuların arasında uyuyakaldım.

Sabah kalktığımda yerde uyuduğum için her yerim ağrıyordu. Zorla ayağa kalkarak aşağı indim. Annem bir adamla karşı karşıya oturuyordu. Ve ikisi de ağlıyordu. Adamın elinde kutu vardı. Kutuyu görünce sonunda diye düşündüm. Tam kutuya yönelecektim ki annemin bir hıçkırık daha patlatmasıyla yanına oturdum. Sarılarak “Niye ağlıyorsun anneciğim? “ diye sordum. O da “ Kutuyu aç “dedi. Kalktım ve adamın elinden kutuyu alarak açmaya başladım. İlk önce mükemmel bir şekilde işlenmiş olarak karşımda duran cam şişeyi açıp içindeki notu okumaya başladım. “Ben senin babanım” yazıyordu. Okuduğumu anlamam için kağıda uzun süre bakmam ve tekrar tekrar okumam gerekti. Soğuk yanaklarımdan akan o sıcak gözyaşlarımdan akışını hissettim. Kafam çok karışmıştı. Hâlâ inanamıyordum. Annemin yıllardır babamın bana neden ölü olduğunu söylediğini anlayamıyordum. Düşündükçe daha çok ağlıyordum. Her şey çok saçma geliyordu. Evet her zaman kutuyu babamın gönderdiğini umut etmişim ama böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. Adam yanıma gelip bana sarıldı ve daha da ağladım. Artık hıçkırıklarımı durduramıyordum. Kulağıma “ hiç umudunu kaybetmediğin için teşekkürler kızım.” dedi.

Bana her yıl yolladığı kutularla çok şey öğrettiği notlarıyla, sonunda kendini getirerek bazı inandığım şeylerin arkasında durmayı ve asla umudumu yitirmemem gerektiğini öğretti...

Damla GÜRSAF
11-A 105

TANRI'NIN HEDİYELERİ

Hızla arabaya bindim bugün benim için çok yorucu geçmişti. İnsanları iyileştirmek gerçekten çok hoş bir duygu olsa da bazen beni çok yoran insanlarla karşılaşıyordum yine de ne olursa olsun kalbe dokunmak harika bir histi ve ben hiç bir zaman vazgeçmeyecektim. Bu da benim mesleğimin zor yanıydı . Evime hızlıca varabilmek için biraz daha gaza bastım. Evimin yolu karanlık ve ıssızdı çok fazla gürültü olmaması için şehir merkezinden uzak bir yer seçmek istemiştim. Tek sorunu iş yerime uzak olmasıydı .

Bunları düşünürken oldukça uzun bir zaman geçmişti yolun son dönencesine de varmıştım ki arabamın önüne bir karaltı düştü . Daha ne olduğunu bile anlayamadan sarsılarak durdum. Arabadan hızla indim aklıma gelenin başıma gelmesini istemiyordum . Bir canlıya zarar vermek beni ölesiye korkutur çünkü benim işim hayat kurtarmaktı. Ama korktuğum başıma gelmişti arabamın önünde beyaz grinin iç içe harmanlandığı renkte parlak kürklü görünüşünden kırma olduğu anlaşılan bir köpek yatıyordu anın şokuyla birkaç saniye daha ayakta beklesem de daha sonra kendime gelip ölmemesi için Allah'a yalvararak yanına yaklaştım . Korkarak ellerimi sıcak ve tüyleri yer yer kanla kaplanmış boynuna yaklaştırdım. Zayıf kalp atışlarımı elimde hissettiğimde inanılmaz derecede rahatlamıştım hızlı bir şekilde elimi siyah paltomun cebine attım büyük cebi biraz yoklamanın ardından telefonu elime aldım. Ekranı kaydırarak açıktan sonra telefon simgesine tıkladım rehberi biraz aşağı çekip “b” harfine geldikten sonra, yıllardır hiç ayrılmadığımız lise ve üniversite dönemimde yanımda olan en yakın dostum, Baharın numarasına dokundum kendisi aynı zaman da veterinerdi ve kendi polikliniğini işletiyordu. Telaşla telefonu açmasını bekliyordum bir yandan da yaralı köpeğin tüylerini okşuyordum, birkaç çalıştan sonra telefon açıldı ve Bahar'ın sesi duyuldu:

-Efendim Yağmur, dedi

Belki biraz daha bir şeyler söylerdi ama hızla lafını kestim.

-Çok acil polikliniğe gidip hazırlanmalısın ben de oraya geliyorum az önce yolda bir köpeğe çarptım, dedim .

-Tamam ,dedi ve telefonu direk suratıma kapadı. Ben de telefonu cebime atıp diğer elimi de köpeğe uzattıktan sonra köpeğe gözümün ucuyla bakıp kulağına doğru eğilerek:

-Seni iyileştireceğiz, diye fısıldadım.

Daha sonra hızla yerden doğruldum koşarak siyah arabanın kapısını açtım. Tekrar köpeğin yanına koştum çok sarsmadan ve boynunu sabit tutmaya çalışarak bu sefer daha yavaş adımlarla arabaya doğru ilerledim. Köpeği arka koltukların üzerine bırakıp şoför koltuğun kapısını açtım ve koltuğa yerleştim, kontağı çevirdikten sonra arabayı geri viteste alıp yolda ters yöne dönüp gaza bastım. Yaklaşık sekiz kilometre uzaklıktaki arkadaşşıma doğru yola çıktım bir yandan da arka koltukta yer alan köpeği dikiz aynasından kontrol ediyordum. Kafasının üzerinde kulağının hemen yanında bir yarık vardı ve kan sızıyordu. Köpeğin ölmesine neden olmak istemiyordum, bu benim için çok büyük bir vicdan azabıydı. Şu anda bile üzüntüden içimin ezildiğini hissediyordum. Arada arka koltuktan çok hafif inleme sesleri geliyordu. Durumu hiç iyi gözükme de umudunu kaybedemezdim iyileşmesi için elimden gelen her şeyi denemekten başka çarem yoktu zaten başka türküsünü de düşünemezdim. Aklımdan bunların hepsi geçerken veterinere vardık. Ani bir frenle arabayı durdurdum. Kontaklı kapatıp hızla arabadan çıktım. Hemen arka koltuğun kapısını açıp köpeği arabadan çıkardım. Beni kapıda bekleyen Bahar'ın kucağına bıraktım bundan sonrası Bahar ve yanında hemşirlik yapan Okay'a kalmıştı. Arabamın kapılarını kilitledikten sonra ben de içeride olan bekleme koltuklarından birine çöktüm. Çocukluğumdan beri hep hayvanlara karşı normal insanlardan bir tık daha fazla duyarlı olmuştum. Yaklaşık on beş dakika kadar kapıda bekledim daha sonra odanın kapısı aralandı.

Bahar ve Okay dışarı çıktılar korkuyla suratlarına baktım. Kötü bir haber verecekleri çok belliydi. Onu yıllardır tanıyordum ve bütün mimiklerini ezberlemiştim. Ben bunları düşünürken Bahar konuşmaya başladı.

-Üzgünüm Yağmur, dedi. Ardından da derin bir nefes aldı. Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

-Kafasından darbe aldığı için iç kanama oluşmuş ayrıca yolda da çok fazla kan kaybettiği için kurtulması zaten düşük bir ihtimaldi, diyerek devam etti. Daha sonra bana yaklaşıp sıkıca sarıldı, bir süre birbirimize sarılı halde bekledik. Benden biraz uzaklaşınca tekrar konuşmaya başladı:

-Gerçekten çok üzgünüm elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, dedi. Burada onun hiç suçu olmadığını belirtmek için söze girdim:

-Olan her şey benim yüzümdendi, sen kendini hiç üzme dememden sonra Okay hafifçe omzuna dokunup beni teselli ettikten sonra söze girdi.

- Ben onu hayvan mezarlığına yarın sabah defnedirim. Sen eve gidip biraz dinlen, dedi .

Gerçekten de haklıydı artık biraz olsun dinlenmeye ihtiyacım vardı. Kafamın içinde buna karar verince tekrar konuşmaya başladım.

-O zaman ben eve gidiyorum, o da sana emanet Okay ayrıca daha sonra yerini bana da söyle, dedim.

Bahar'a tekrardan sarıldıktan sonra oradan ayrıldım. Gelişime oranla çok daha yavaş hareketlerle yola koyulmuştum bu sefer kendimi daha önce hiç olmadığı kadar yorgun ve üzgün hissediyordum. Düşünceler için de yaklaşık bir saat kadar önce kazanın olduğu yere geldiğimi fark ettim. Arabayı olabilecek en yavaş hâle getirerek oradan geçiyordum ki yolun kenarında iki yavru köpek gördüm. İlk anda gözlerime inanmadım fakat daha sonra arabayı ani bir frenle durdurdum. Kapıyı açıp koşarcasına hareketlerle yolun kenarına yaklaştım. Köpekler gri beyaz geçişli bir posta sahiptiler, gözlerime inanamıyordum az önce ölen köpeğin iki yavrusu varmış ve ben muhtemelen anı heyecanı ile onların farkına bile varamamışım. Her şey kafamda oturduktan sonra sırtımdaki ceket çıkarıp yerde yatıp soğuktan titreyen köpeklerin yanına eğilip onları ceketin içine alıp ayağa kalktım. Bu sefer arka koltuğa değil ön koltuğa benim yanıma yerleştirdim onları, elimin işaret parmağıyla biraz kafalarının üstünü sevdikten sonra ben de yerime yerleştim.

Bütün yol boyunca düşündüm onlar benim yaptığım bu büyük hata yüzünden sanki Allah'a kendimi affettirmeyi başarayım ya da vicdanının sesini bir nebze olsun susturabilmeyi başarayım diye gönderilmiş gibilerdi. Ben de onlara ömrüm sona ereceğe dek bakacağımı onları her zaman koruyacağıma dair kendime söz verdim. Onlar benim için ölen annelerinin emaneti ve Tanrı'nın hediyesiydiler. Şu an tek bir sorunun vardı oda isimlerinde karar kılmaktı. Her şeye rağmen vicdanımın ağır yarası hep omuzlarımda olacaktı.

Eşe Zeynep ALTIPARMAK

10-E 268

YETİM

Yağmurlu bir gün. Hava yavaş yavaş ağarıyor. Kapılar kapanıyor ve sokakta ayak sesleri duyulmaya başlıyor. Damlalar yavaş yavaş dökülmeye başlayınca hemen penceremi açıyorum, elimi camdan dışarı sarkıtıyorum. Yağmur damlaları parmaklarımın arasında süzülürken bu an için her sabah uyanmaya değer diye geçiriyorum içimden. Neredeyse her kış sabahı aynı şeyi yaşıyorum. Yatakhanedeki tüm çocuklar uykudayken ve hatta kapıda duran güvenlik görevlisi bile hafif bir uykuya dalmışken, ben her sabah pencerenin başında uyanıyorum. Gözlerimi karşıdaki yaprak dökmeye başlayan ağaçlara, benim bile bahçesinde oyun oynamaktan sıkıldığım bahçede her an oradan oraya koşturan, yavaş yavaş ıslanan tüyleriyle herkesin gözbebeği olan Mısır'a açıyorum.

Bu çocuk yurdunda otuz yedinci günüm. Çoğu arkadaşımın günlerinin çeyreği bile etmiyor. Hâlâ duvarın yanındaki yatağımın soğukluğuna alışamıyorum. Geldiğimden beri ikinci kattaki ranzamdan beş kez düştüm. İlk ikisinde ağlayarak uyandım fakat sonra alıştım. Düştüğümde hiçbir şey olmamış gibi kalkıp yatağın kenarındaki kırık merdivenleri tırmanmaya başladım. Alt katta yatan Ali bile artık buna alıştı. Bir ses duyunca gözlerini açıyor, yerdekinin ben olduğumu görünce geri uyuyordu. Birkaç kez yer değiştirmeyi teklif etmeyi düşündüm fakat yaşça benden büyük olduğu için korkumun önüne geçip teklif edemedim. O da bu duruma ses çıkarmıyordu. Demek ki aklında böyle bir şey yoktu. O zaman söylemenin bir anlamı kalmıyordu. Düştüğümde sessizce kalkıp yatağıma geri dönmek mecburiyetindeydim.

Buraya ilk geldiğim günü hatırlıyorum. Daha doğrusu getirildiğim günü... Hayatımdaki en kötü gün mü demeliyim, bilmiyorum. Çoğu insan ölümü özellikle küçük bir çocuğun ailesinin ölümünün öyle olması gerektiğini düşünür. Benim de tam otuz yedi gün önce bugün annem ve babam gitti. Çoğu zaman nereye gittiklerine akıl erdirmeye çalışıyorum ama sanırım hâlâ bunları anlamak için küçük bir yaştayım. Fakat herkesten duyduğum tek şey var: Geri dönmeyecekler. Ama ben sanırım onları şimdiden özlemeye başladım. Annemi, babamı, eski okulumu, arkadaşlarımı, hatta evde babamla top oynarken rahatsız olduklarını belli etmek için delmek istemiş gibi duvarlara vuran komşularımızı bile. Buradaki bazı çocuklar, şanslı olduğumu çünkü en kötüsünün terk edilmek olduğunu söylemişlerdi.

Aslında ben de bir bakıma terk edilmişim. Dedem eşyalarımı annem ve babamın ölümüyle aynı gün içinde küçük bir çantaya koyup beni buraya getirmişti ve otuz yedi gündür ziyaretime gelmemişti. Buradaki öğretmenlerimizden birine işinin olduğunu söylediğini duymuştum. Demek ki işinin sonu gelmek bilmiyordu ve böyle düşününce çoğu zaman dedemin bana bakamaması için haklı sebepleri olacağını düşünüyordum. Sonuçta yaşlı bir adamdı. Küçük bir marangoz dükkanından başka bir şeyi yoktu. Bana yetemeyebilirdi ama eğer yetmek isteseydi işte o zaman belki ben de bu küçük aklımla ona yardım edebilirdim. Ama bu dünyada yakını olan tek kişiyi de kaybetmek istemediğimden bunları düşünmüyor, aklıma geldikçe dedemin benim için çalıştığını ve eninde sonunda beni geri almaya geleceğini düşünüyordum.

Buraya getirildiğim o gün bir elimde poşet çanta, diğer elimde iki defter ve sulu boyalarım vardı. Gerçi sulu boyalarımı buraya geldiğimden sonraki ikinci gün açtığım ve boya yaparken halıyı boyadığım için bir daha kullanmamam için atmışlardı. İki kez mutfaktaki çöpü karıştırmıştım ama sulu boyalarımın izi yoktu. Defterlerimin birini yazılarla, diğerini resimlerle doldurmuştu. Buradaki sekreter dedikleri kadından yeni bir defter istemişim ama beni terslemiş ve yatakhaneye dönmemi söylemişti. O kadar çok sıkılıyordum ki buraların temizlik işlerini yapan, arkadan bir kurt adama benzeyen, ak saçlı, çenesi adımlarından önde ilerleyen ve gerçek işinin aslında bu olmadığı söylentileriyle yurdu inleyen Ahmet Amca'ya bir defter getirip getiremeyeceğini sormuştum. Ahmet Amca, diğer gün elinde bir paketle gelmiş, o kocaman adam önümde oturup bana paketi uzatmış ve ben içinde ne olduğunu bilmeme rağmen heyecandan elim ayağım birbirine karışarak paketi almış, zar zor açarak içindeki mavi kaplı defteri çıkarmıştım. Defterin içine baktıktan sonra Ahmet Amca'nın kocaman omuzlarına, küçücük ellerimle sarılmıştım. Yatakhaneye geri dönerken arkama

bakmıştım ve Ahmet Amca'nın gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görmüştüm. O zaman bunun sebebinin tam olarak anlamamıştım ama daha sonradan Ahmet Amca'nın ne gibi zorluklar yaşadığını hep birlikte öğrenmiştik.

Ahmet Amca, bundan sekiz yıl önce burada işe başlamıştı. Başlamasının nedeni o an işe ihtiyacı olmasından değildi. Altı yaşındaki kız çocuğunu trafik kazasında kaybetmiş ve onun acısını bastırmak için bir çocuk yurdunda işe başlamıştı. Bazı söylentilere göreyse aslında bu yurdun kurucularından biri Ahmet Amca idi. Çocuklarla iç içe olmak için sıcağı odasında değil, bu soğuk koridorlarda dolaşarak yurttan elinden gelebilecek her işi yapıyordu. Herkes inanmak istediğine inanıyordu. Ben henüz hangisine inanacağıma karar vermemiştim. Sadece bu yurttan en sevdiğim kişinin Ahmet Amca olduğunu biliyordum.

Derslerimin olmadığı günler -pazartesi ve çarşamba- bahçede adının neden Mısır olduğunu bilmediğim bembeyaz ve kıvrırcık tüyleri, siyah zeytini andıran gözleriyle buradaki en yakın arkadaşım olan köpekle oynuyordum. Zaten ondan başka pek arkadaşım olduğu söylenemezdi. Buradaki çocuklar birbirleriyle benzer hayatları yaşıyordu. Fakat yine de herkes umurunda değilmiş gibi davranıyor, kimse kimsenin yüzüne bakmıyordu. İlk geldiğim akşamlar mahalledeki ve okuldaki arkadaşlarımı özlediğim için sessizce ağlıyordum. Yatakhaneyle birlikte kaldığım çocuklardan çoğu yaşça benden büyük olduğundan sıkılganlığım daha da artıyordu. Bazen gün boyu hiç konuşmuyordum. Böyle zamanlarda Ahmet Amca yanıma gelip bir ihtiyacım olup olmadığını sorardı. Ben de o geldiğinde sohbetimizi uzatmak için elimden geldiğince çabalardım. Fakat en uzun sohbetimiz en çok on dakika sürerdi. Çünkü Ahmet Amca asla boş kalmazdı, her zaman bir işi ve o işi yapmak için kısa bir zamanı olurdu. Yanımdan ayrılırken saçımı okşar, üç adım attıktan sonra geriye bakıp el sallardı. Bu hareketine öylesine alışmıştım ki adımlarına bakar ve el sallayacağı zaman elimi ilk ben kaldırırdım. O da buna alışmış bir şekilde gülümseyerek karşılık verirdi. O gidince olduğum yere çökerdim. Çünkü işi bitince geri geleceğini bilirdim. O da beni hiç şaşırtmazdı. Benim orada beklediğimi bilirdi. İş bitince gelirdi ya da oradan başka bir yere gidecekse olduğum koridordan geçerdi. Hiç konuşmasak bile kafasıyla selam verir, gülümserdi. Bu beni her daim mutlu ederdi.

Zaman zaman yatakhaneyle masanın üzerine yapboz bırakılıyordu. Fakat kimse kim tarafından bırakıldığını bilmiyordu. Zaten benim dışımda kimse ilgilenmezdi. Ben masanın yanındaki küçük sandalyeye oturup yapmaya başladım. Tamamlamam bazen haftalar, aylar alırdı. Çünkü bu oyun, küçük çocuk oyunu gibi değildi. Çok fazla parçası vardı ve niyeyse yapmakla uğraşmayan herkes çok kolay olduğunu söylerdi. Bir kez yaşı çoğumuzdan büyük olmasına rağmen, boyu hepimizden kısa, biraz kilolu ve yüzü asla gülmeyen Kemal, bunun çocuk oyunu olduğunu söyleyerek masanın önüne gelmiş ve tek hamlede yapbozu yerle bir etmişti. Buna karşılık vermeyerek yerimde oturmaya devam edince sinirlenip gitmişti. Ben de yerimden kalkarak yapboz parçalarını masaya kaldırıp tekrar yapmaya başlamıştım. Fakat her sabah herkesten erken uyanmama rağmen yapbozu yine yerde buluyordum. Tekrar kaldırıyor, yeniden yapmaya başlıyordum. Bu yaklaşık olarak iki hafta boyunca böyle sürüp gitti. Ta ki yapboz bitince gelip bütünü bir kartona alarak onu kısa bir sürede çerçeveletip getiren buradaki öğretmenlerden biri olan Murat Öğretmen, koridorda beni görüp yapbozun nerede kaldığını soruncaya dek. Ben de ona neler olduğunu anlattım. O günden sonra her gün yatakhaneyle gelip yanımdaki sandalyeye oturur, benimle birlikte yapboz parçalarını birleştirmeye çalışırdı. O gelmeye başladığından beri artık sabahları yapboz tek parça halinde oluyordu. Ama bu sefer de yatakhaneyle herkes, öğretmenlerin benim yanımda durduğunu ve beni koruduklarını ve hatta benim de arkadaşlarımı onlara şikayet ettiğimi konuşuyorlardı. Zaten olmayan arkadaşlıklarımın artık olma ihtimali de yoktu. Çünkü başka odalarda kalan çocuklar bile benden uzak duruyor, yemekhanede beni gördükleri masaya oturmuyorlardı. Eskiden en azından aynı sofrada yemek yiyebileceğim insanlar bile artık yanıma gelmiyordu. Koskoca masada tek başıma otuyordum. Başım öne eğik yemeğimi yiyor ve herkesten erken kalkarak yatağıma gidip yatıyordum. Bu yüzden sabahları herkesten erken kalkıyor, en azından onlar uyurken üzerimde bakışlarını hissetmeden dışarıyı izliyordum.

Hilal İNCİL

11-A 87

YEMİN

İstanbul'un güzel semtlerinden birinde oturuyordu. Her sabah gözlerini denize açar, kahvaltısını yaparken Boğaz'ı izlerdi. O gün de her zamanki gibi gazete binasına haftalık yazısını bıraktı. Akşam saatleri yaklaşmıştı. Normalde yavaş yavaş geçtiği dar İstanbul sokaklarında bugün hızlı adımlarla yürüyor, gözleri etrafı süzüyordu. Türlü sürgünlere gönderilmiş, her seferinde geri adım atmamış bu korkusuz gazeteci her sokağı tedirginlikle inceliyordu. Gözleri en ufak seste harekete geçiyor, sağına soluna bakmadan yürüyemiyordu. Sonunda evine gelmişti. Kapıyı kapatınca derin bir nefes aldı ve hemen hazırlanmaya başladı.

Karanlık çökmüş, sokaklarda hiç kimse kalmamıştı. Dar uzun sokaklarda siyahlara bürünmüş bir adam düşünceli bir şekilde yürüyordu. Heyecanlı ve tedirgin olduğu her halinden belli olan adam yaptığı seçimin doğru olup olmadığını düşünüyordu. Caddenin başına gelince bir taksiye bindi. Taksici sorunca "Sirkeci'ye lütfen" dedi ve pencereden yolu izlemeye devam etti. Araba durdu ve gazeteci arabadan ağır ağır indi. Seçiminden tam emin olamadığı için adımlarını tedirgin ve düşünceli atıyordu. Hatta bir ara geri dönmeyi bile düşündü ama içindeki hürriyet ateşi ve belki de ülkenin kurtuluşu aklına gelince vazgeçti. Gözlerini üç katlı, tahtadan, kahverengi köşke dikti. Köşkün kapısından girdi ve arka bahçeye ilerlemeye başladı. Depo görünümlü demir kapıya geldi ve parolayı söyledi. Kapı açıldı. İçerisi dört insanın zor sığabileceği büyüklükteydi. Kapıyı açan görevli, gazeteciye dik dik bakıyordu. Gazeteci heyecandan kendisini tanıtmayı unutmamıştı. Aslında şanslıydı, Cemiyet yemin törenlerine kimseyi gözünü açık ve yalnız almazdı. Kendisi önemli ve yeterince ünlü bir gazeteci olduğu için Cemiyet'in daha da tanınmasını sağlayacaktı. Bu yüzden Enver Bey ona bu izni vermişti. Gazeteci hemen kendisine geldi ve:

-Ben Adil Baha. Enver Bey'in davetiyle yemin törenine geldim, dedi.

Görevli hiç konuşmadan yerdeki halıya uzandı. Cemiyet böyle gizli kalıyordu zaten. Görevliler hiç konuşmaz, yüzlerini kapattıkları yetmezmiş gibi seslerini bile kimse duymazdı. Gazeteci bunları düşünürken çoktan halı kenara çekilmiş, tahtadan kapı açılmış ve aşağıya doğru uzanan merdivenler görünmüştü. Adil Baha karanlık merdivenlerden görevlinin eline tutuşturduğu mumla zar zor indi. Karanlık odanın ortasında bir masa, masanın üstünde bir bayrak, bir hançer ve bir tabanca vardı. Masanın arkasında yüzleri Adil'e dönük üç kişi oturuyordu. Bunlar Mustafa Necip, Ömer Naci ve Sapançalı Hakkı'ydı. Normalde yeminlerde böyle kıdemli fedailerini görmek pek mümkün olmazdı ama Adil Baha'yı Cemiyet'e Enver Bey davet ettiği için ona ayrıcalıklı davranıyorlardı. Elindeki mumu söndürüp masaya oturdu. Mustafa Necip konuşmaya başladı:

-152 numaralı Enver Bey'in davetiyle Cemiyet'e katılma kararı almışsınız. İmparatorluğa ve millete hayırlı olsun. Kararımızdan eminseniz yemin törenine başlayalım Adil Bey, dedi. Adil bir elini bayrağa bir elini tabancaya koyarak yemini etti ve Cemiyet numarasını aldı. Rahatlamıştı, artık arkasında büyük bir teşkilat vardı. Artık sokaklarda rahatça dolaşabilirdi. Her sokakta gezen hafiyelerden korkmasına gerek kalmamıştı. Üç büyük fedaiyle Cemiyet hakkında konuştuktan sonra girdiği kapıdan çıktı ve evine doğru yol aldı.

Sabah uyandı ve her zamanki gibi Boğaz'a karşı kahvaltısını yaptı, yeni yazısını düşündü. Uzun süre düşündü ama aklına bir fikir dahi gelmemişti. Ne zamandır dışarıya çıkıp bir hava almamıştı. Hazırlanıp kendisini Galata sokaklarına bıraktı. Sokakları dolaşırken aynı zamanda düşünüyordu. Bir gazeteci olarak doğru bir şey mi yapmıştı? Yakalanırsa görevden alınır mıydı? Gazeteciliği çok seviyordu ve başka iş yapması da mümkün değildi. Defalarca sürgün cezası yemesine rağmen ülkenin son zamanlardaki durumundan dolayı korkuyordu. Hafiyeler her yerde geziyor, sürekli Baykuş'a haber gönderiyordu. Aklından bunları geçirirken gözü bir köşke takıldı. Dün gece yemin ettiği köşkle neredeyse aynıydı. Bir kahvehanenin önünde durmuş

köşke bakıyordu. Kahvehaneden konuşmalar geliyor ama ne dedikleri anlaşılmıyordu. Yaşlı bir amcanın dediklerini dinledi istemedi:

-Sokağın başında bir sürü adam var, Abdülhamid'in adamları derler. Ne kadar doğru bilmem ben de Mustafa'dan duydum, dedi.

Adil devamını duyamadı. Konuşan grubun arkasındaki masaya oturdu. Bir çay söyleyip gazete okuyor gibi önündekileri dinlemeye başladı. Kahvehane çok kalabalık ve gürültülüydü. Bir şey duyamayacağını anlayınca o günkü gazeteyi okumaya başladı. Kendisi de gazeteci olduğu için gazeteleri çok dikkatli okur, okurken notlar alırdı. Küçük not defterini çıkardı, gazeteyi okuyup bir yandan da notlar almaya başladı. Gazete bittiğinde hava kararmıştı. İçtiği çayların parasını ödeyip kahveden çıktı. O köşkün önünden geçerken birden içeriye girdi. Köşkün arka bahçesine doğru giderken içerden sesler geliyordu:

--- Biz Fransız Hükümeti'ne karşı gelmeyiz ama bu sınırları zorluyor. Bu kadarı benim yetkimi aşar, diyordu Adil Baha'ya pek de yabancı gelmeyen ses. Fransız aksanlı bir adam Osmanlıca konuşmaya çalışarak:

-Fransız Hükümeti böyle istiyor. Biz sizi boşuna göreve almadık ya yaparsınız ya da görevden alınırız, dedi.

Konuşmasından Türk olduğu belli olan adam odanın içinde yürümeye başladı. Pencerenin önüne doğru geldi ve Adil adamın yüzünü gördü. En yakın arkadaşı Ahmet Kadri'ydi. Kendisini Cemiyet'e girmeye o ikna etmişti. Şimdi böyle gizli saklı ne yapıyordu, üstelik Adil Baha'ya her şeyini anlatırdı. Konuşma tartışmaya dönmüştü. Ahmet Kadri sakin ama çaresiz bir sesle:

-Ben sizin için Cemiyet'e ihanet ettim, vatana ihanet ettim beni nasıl yarı yolda bırakırsınız? dedi. Fransız adam Ahmet Kadri'yle işlerinin bittiğini belirterek:

-Cemiyet'in kayıt belgelerini istedik, getirmedin. Talat Bey'i istedik, getirmedin. Senin süren doldu bundan sonra işimiz yok, dedi ve bir el silah sesi duyuldu.

Adil gözleri bomboş bir şekilde adamın gölgesine bakıyor, hiçbir şey düşünemiyordu. Biraz önce en yakın arkadaşının ihanetini duymuş daha sonra da ölümünü görmüştü. Fransız bu cinayete kimsenin şahit olmadığından emin olmak için pencereden kafasını çıkardı. Adil'i görünce pencereden atlayıp onu yakalamaya çalıştı. Adil ondan önce davrandı ve koşmaya başladı. Ara sokaklarda arkasına bakmadan koşuyor bir yandan da ne yapacağını düşünüyordu. Adam tecrübeli olmalıydı, Ahmet Kadri'yi hiç duraksamadan nasıl da öldürmüştü. Bir evin bahçesine girip elleri titreyerek küçük not defterini çıkardı. Korkudan elindeki kalem titriyor, yazısından bir şey anlaşılmıyordu. Biraz sakinleyince yeniden yazmaya başladı. O bir gazeteciye ve her şekilde millete bilgi sunmalıydı. Osmanlı belki de Adil Baha kadar işini ciddiye alan bir gazeteci görmemişti. Yazdığı yaprağı yırtarak bahçeye gömdü, üstüne de bir taş koydu. İllaki gazeteci arkadaşları o ölünce buraya gelecek, bu gazeteci numarasını görecek. Öleceğine o kadar inanmıştı ki kendisini hazırladı. Bunca yıldır neler yaşamıştı ama hiç ölüme bu kadar yakın olmamıştı. Daha önce hiç yaşamadığı bu ölüm korkusu ona her şeyi yaptırabilirdi. Hava aydınlanmaya başlamıştı ama hâlâ kimse yoktu. Adil Baha da korkudan dışarı çıkamıyor, orada ağaçların arkasında öyle oturuyordu.

Köpeğin havlamasıyla uyandı. Öğle vakti olmuştu. Yerinden kalktı üstünü silkeleyip hemen evine gitti. Üstündeki şoku atamamıştı. Bu olayı yazmalıydı, gazetecilik hayatı boyunca karşılaştığı en korkunç olay olabilirdi. Hemen bir şeyler atıştırıp, hazırlandı. Çalışma masasının başına oturdu ve yazmaya başladı. Yazısını iki saat içinde bitirdi ve evden aceleyle çıktı. Normalde yürüyerek giderdi fakat bu çok acildi o yüzden bir taksiye bindi. Kısa sürede gazete binasına gelmişti. Müdürü ikna etmesi biraz zor olmuştu. Müdür kendisine ve gazetesine bir şey olmasından korkmuştu. Gazetenin yapacağı satışı açıklayınca müdür ikna oldu. Yazısını müdüre teslim etti ve kendisini binanın dışına attı.

Hava çoktan kararmıştı. Bu olayı Cemiyet'e de anlatmalıydı. Sirkeci'deki o köşke gitmeye karar verdi. Tedirgin ama yavaş bir şekilde yürümeye başladı. Arkasından birisinin geldiğini fark etmemişti. Arkasındaki adam onu mesafeli bir şekilde takip ediyor, hiçbir hareketini gözünden kaçırmıyordu. Adil Baha yolu yarılardı. Sanki biri onu takip ediyor gibi geliyordu fakat her arkaya dönüşünde kimseyi göremiyordu. Adımlarını biraz hızlandırdı. Köşke yaklaşmıştı. Artık arkasında birisinin olduğundan emindi. O ne yapsa onu yapıyor, adımlarını bile aynı hızda atıyordu. Adil Baha belindeki tabancayı orada olduğundan emin olmak istercesine eliyle kavradı. Sonra adam fark etmesin diye elini hemen geri çekti. Köşkün olduğu sokağa girdi. Karanlık sokakta sadece iki kişi ve onların gölgeleri vardı. Adam da artık Adil Baha'nın onu fark ettiğini anlamıştı. Adil Baha dün gece yaşadığı ölüm korkusunu yine hissetmişti. Bu sefer kesin ölecekti başka bir şey düşünmüyordu. Fransız adam Adil Baha'yı öldürmek için en iyi anı bekliyordu. Adil Baha'nın korktuğunu anlamıştı o yüzden çok rahat davranıyordu. Köşkün kapısından girmesini bekliyordu ki içerideki Cemiyet üyelerine de gözdağı verecekti. Köşkün önüne gelince aniden durdu ve tabancasını bir anda kavrayıp yüzünü adama döndü. Doğru tahmin etmişti, adam dün gördüğü Fransız adamdı. Adil Baha o korkuyla tetiği çekti ve adama doğrulttu. Fransız'ın başka şansı kalmamıştı. Hatasının bedeli ölüm olmalıydı. Eğer kaçmaya çalışırsa ve kaçarsa ülkesine geri dönemezdi. Üstelik korkak bir gazeteciden kaçtığı öğrenilirse Osmanlı İmparatorluğu'nda bile yaşayamazdı. Hatasının bedelini ödemek için teslim oldu ve dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerini Adil Baha'ya dikti. Karanlık ve tenha sokakta bir el ateş sesi duyuldu. Ardından sokakta yankılanan bir ses:

-Vatan, Namus, İttihat.

Melis DOĞAN

10/E 353

ÇÖPTEKİ ALTIN

Nasırlı ellerini saçlarına götürdü. Günlerdir yıkanmamıştı. Saçları keçe gibiydi. Yer yer kırılmış saçları uzundu. Terlemişti. Tırnaklarının arası kirden simsiyah olmuştu. Üstü başı kirliydi. Ter kokuyordu. Yaşı altmışına merdiven dayamıştı. Gecenin bir vakti uyanmıştı. Yediği iki lokma kuru ekmekle duruyordu. Ne kadar aç olduğunu hissetti. Midesi gurulduyordu. Tepede güneş... Cehennem sıcağı. Çöp kamyonunun arkasında çöp topluyordu. Kamyonun arkasında duruyor, sokaklardaki çöp tenekelerini tek tek alıyor kamyonu boşaltıyordu. Çöp suları üstüne akıyordu. İşi çöp toplamaktı. İşi sokakları temizlemektir. Bütün bunları yaparken sanki bütün şehrin çöpü, pis kokusu üstüne yapıyordu. Sokaklar temiz, kendisi kirliydi.

Ahmet... Altı çocuk babası. Dört kız, iki oğlan. Köyden şehre taşınalı kırk üç yıl olmuştu. Şehrin en uzak mahallesine bir gecekonduya taşınmıştı. Kendisi kağıt topluyordu. Karısı Hatice temizliğe gidiyordu. Sonra bir gün belediyede çöpçülüğe başladı. Eline birkaç kuruş para geçiyordu. Kamyonun arkasında çöp toplarken bir ev aldığını hayal ediyordu. Bahçeli küçük bir ev. Ağaçlar olacaktı. Salıncak kuracaktı çocuklarına, çok mutluydu. Hayalini karısına anlattığında beraber deliler gibi sevinmişlerdi. Her şeylerinden kısıyorlardı. Derken çocukları oldu. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Karısı hastalanmıştı, artık o da çalışmıyordu. Kazandığı para evine yetmiyordu. Altı çocuk, ev kirası, su, elektrik, ekmek, pazar, tüp, ayakkabı... Okul masrafı koca bir dağ gibi sırtında duruyordu.

Ev hayali suya düşmüştü. Ev hayali kurmak ona acı veriyordu. Karısı Hatice çok üzüldüğü için evden söz etmiyordu.

Güneş tam tepedeydi. Alnında ter birikmişti. Karnı açtı. Yorgunluktan bacakları titriyordu. Sokakta son çöp tenekesi kalmıştı. Bu tenekeyi de aldıktan sonra yemeğe gidecekti.

Kamyon ağır ağır çöp tenekesine yaklaştı. Aşağı atladı, çöp tenekesini kamyonu döktü. Tenekeyi yerine bıraktı. Tekrar kamyonun arkasına bindi. Çöplerin arasından gözlerine sarı renkli yuvarlak bir şeyler çarptı. Eğildi, aldı. Elbisesiyle sildi. Bu parlak sarı şey bilezikti. Önce oyuncak zannetti. Dışlerinin arasına aldı. Bu altındı! Hızlı hızlı çöp torbasının geri kalanını eşeledi. Onlarca bilezik ve çil çil altın paralar vardı. Sevinçten kalbi duracaktı. Tam bağıracaktı ki kendini tuttu. Bu hazineyi kimse bilmemeliydi, duymamalıydı. Altın dolu torbayı koynuna sakladı.

Belediyedeki görevliye çok hasta olduğunu söyledi. Şehrin öteki ucundaki evine nasıl geldiğini, kapıyı nasıl açtığını, altınları evin içine nasıl saçtığını hatırlamıyordu. Mutluydu, şaşkındı, korkuyordu, deliler gibi bağırıyordu. Karısı Hatice'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı. Bir kocasına bir etrafa saçılmış altınlara bakıyordu. Karısı Hatice:

- Bey, ne oldu? Bunlar ne? Sakin ol! Aklımı mı kaçırdın?
- Hatice, zengin olduk. Sonunda bizim de evimiz olacak!

Ahmet altınları sıkı sıkıya eline aldı. Bu altınlar ona hediye edilmişti. Hiçbir güç bu altınları onun elinden alamazdı. Bir ömür boyu hayalini kurduğu evi satın alabilecekti nihayet. Sevinçten çocuklar gibi ağlıyor, altınları kafasından aşağıya döküyordu.

Aynı günün aynı saatlerinde şehrin bir başka mahallesinde bir başka evde yas vardı. Ayşe Ana yeri göğü inletircesine ağlıyordu. Kendini yerlere atıyor, saçını başını yoluyor, yüzünü tırnakları ile yırtıyordu.

- Komşular yetişin Allah aşkına evim yıkıldı benim. Her şeyim gitti. Ben bittim. Ben öldüm. Başımı nerelere vurayım komşular.

Ayşe Ana'nın sesini duyan bütün mahalleli toplanmıştı. Herkes birbirine aynı soruyu soruyordu:

- Ne olmuş? Bu kadın neden ağlıyor?

Sonra kocası geldi. Karısının o halini görünce eli ayağına dolandı. Karısına yaklaştı. Kollarından kavradı ve bağırıldı:

- Ne oldu? Yoksa oğlumuzu mı bir şey oldu?
- Yok, bana bir şey olmadı ama oğlanın ameliyatı için biriktirdiğimiz paralar gitti. Kim aldı, nereye götürdü bilmiyorum.

Karı koca birbirlerine sıkı sıkıya sarıldılar. Mahallenin ortasında ağladılar. Mahallelide onlarla beraber ağladı. Oğulları hastaydı. Ameliyat olması gerekiyordu. Yoksa ölecekti. Ellerinde ne varsa satmışlardı. Ev, arsa, bağ, bahçe, tarla ne varsa satmışlardı. Hırsızlardan korktukları için bunu altına çevirmişler evlerinde saklıyorlardı. İşte o altın torbası nasıl olmuşsa çöple beraber atılmıştı. Şimdi kayıptı. Kimse nerde olduğunu bilmiyordu.

Çöpçü Ahmet altınları yastığının altına koydu. Çocukları gibi sevdi, okşadı. Ev hayali kurdu. Sonra altınların sahibini düşündü. Sabaha kadar gözüne uyku girmedi. Belliydi, bu altınlardan ona hayır gelmeyecekti. Bu altınlar ona ait değildi. Her bir altın ateşten bir parça oldu. Ellerini yaktı, yüreğini yaktı. Altınları aldığına pişman oldu.

Sabah erkenden uyandı. Kahvaltı yapmadan evden hızlıca çıktı. Kendini yakan bu ateşten biran önce kurtulmalıydı. Altınları bulduğu mahalleye koşar adım gitti...

Zehra ALTILAR

10-E 314